

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ
СПРАВ

Кафедра теорії та філософії права

МАТЕРІАЛИ
ХІІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ

«ПРАВОВА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ: ПРОБЛЕМИ
ФОРМУВАННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В
КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ»

ПРИСВЯЧЕНОЇ ДНЮ ПРИЙНЯТТЯ ДЕКЛАРАЦІЇ
ПРАВ ЛЮДИНИ

Одеса
ОДУВС 2019

УПРАВЛІНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ КЕРІВНИКІВ ОРГАНІВ ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Ізбаш К. С.,

*к. ю. н., доцент, ст. науковий співробітник
відділу організації наукової роботи ОДУВС*

Визначальна роль керівника Національної поліції України полягає в тому, що це особа, яка наділена повноваженнями щодо прийняття рішень. Володіючи реальною владою, керівник істотним чином впливає на своїх підлеглих, а в цілому – на характер та результати функціонування системи. Умілий керівник органу чітко формулює завдання колективу співробітників, ясно розуміє свою роль у процесі їхнього виконання, він здатний вишукати, виявити і задіяти внутрішні стимули своїх підлеглих і спрямувати їх до самостійних дій, він спроможний передбачити можливі труднощі, запобігти невдачам та знайти найкращі шляхи їхнього подолання в кожній конкретній ситуації.

Керівнику в органах Національної поліції доводиться виконувати різноманітні, але взаємодоповнюючі функції. Він одночасно виконує функції адміністратора, організатора, спеціаліста, громадського діяча і вихователя. У діяльності керівника Національної поліції ці функції реалізуються в настільки тісному взаємозв'язку, що далеко не завжди можна розрізнити, як одна функція переходить в іншу, а проте вони відносно самостійні [1, С.176].

Як слушно зазначає О.М. Бандурка, «діяльність сучасного керівника є багатоплановою. Вона поєднує діяльність з визначення основних цілей організації, а також шляхи їх досягнення, стратегії розвитку: це і вплив на підлеглих, і виконання певних функцій, як по відношенню до підлеглих і організації в цілому, так і до інших органів» [2, С. 564]. З цього слідує, що повсякденну діяльність керівника можна звести до виконання таких функцій, як: 1) адміністративні; 2) спеціально-професійні; 3) забезпечення; 4) виховні; 5) контрольно-наглядові; 6) представницькі тощо [3, С. 301].

Практика управління органами поліції свідчить про необхідність своєчасно і досить точно розпізнавати основні якості керівника, коректувати їх, бачити його здатність очолювати колектив, майбутню перспективу.

Положення ст. 15 Закону України «Про Національну поліцію» визначає вимоги, які ставляться до керівника, заступника керівника територіального органу поліції, а саме: 1) відповідає загальним умовам вступу на службу в поліцію; 2) має вищу повну юридичну освіту; 3) має стаж роботи в галузі права не менш як п'ять років; 4) має досвід роботи на керівних посадах не менше одного року [4].

Відповідно до ст. 21 Закону України «Про Національну поліцію», керівником та заступниками керівника поліції може бути призначена особа, яка: 1) відповідає загальним умовам вступу на службу в поліцію; 2) має вищу повну юридичну освіту; 3) має стаж роботи в галузі права не менш як сім років; 4) має досвід роботи на керівних посадах не менш як п'ять років.

МВС України з метою формування в поліцейських почуття відповідальності стосовно дотримання професійно-етичних норм поведінки під час виконання службових обов'язків, а також сприяння посиленню авторитету та довіри громадян до Національної поліції, прийнято відповідні накази, а саме: «Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських» від 09.11.2016 р. № 1179 та «Про затвердження Правил етичної поведінки працівників апарату Міністерства внутрішніх справ України, територіальних органів, закладів, установ і підприємств, що належать до сфери управління МВС» від 26.04.2016 р. № 326237, які прийнято у відповідності до ст. 37 Закону України «Про запобігання корупції». Вказані приписи є узагальненим зібранням професійно-етичних вимог щодо правил поведінки поліцейських та спрямовані на забезпечення служіння поліції суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку на засадах етики та загальнолюдських цінностей.

Керівники органів Національної поліції повинні відповідати в своїй діяльності основним професійно-етичним нормам, які визначають принципи етики, якими є: 1) чесне служіння і вірність державі; забезпечення державних інтересів під час виконання завдань та функцій держави; сприяння реалізації прав і законних інтересів громадян та суб'єктів господарювання; формування позитивного іміджу держави, в тому числі шляхом зміни філософії відношення до бізнесу, де працівники МВС та Національної поліції є осередком безпеки та гарантіями недоторканності для законослужняних підприємців при веденні ними господарської діяльності; 2) повага до гідності інших осіб; ввічливість та дотримання високої культури спілкування; доб-

розичливість і запобігання виникненню конфліктів у стосунках з громадянами; недопущення, у тому числі поза роботою, дій і вчинків, які можуть зашкодити роботі чи негативно вплинути на репутацію працівників МВС та Національної поліції; 3) спрямованість дій на захист публічних інтересів, пріоритет загального блага громадян над особистими, приватними або корпоративними інтересами; неприпустимість використання державного майна в особистих цілях; недопущення конфлікту між публічними й особистими інтересами; нерозголошення та невикористання інформації, що стала відома у зв'язку з виконанням працівниками МВС та Національної поліції своїх обов'язків, у тому числі після припинення своєї діяльності (крім випадків, установлених законом); недопущення надання будь-яких переваг і виявлення прихильності до окремих фізичних та юридичних осіб, політичних партій, громадських і релігійних організацій; 4) добросовісність щодо виконання рішень Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України та державних органів, в яких працюють працівники МВС та Національної поліції, незалежно від своїх власних переконань і політичних поглядів; утримання від будь-яких проявів публічної критики діяльності державних органів, їх посадових осіб; коректне ставлення до керівників і співробітників державного органу під час виконання працівниками МВС та Національної поліції своїх обов'язків; 5) недопущення впливу політичних інтересів на дії та рішення працівників МВС та Національної поліції; відмова від публічної демонстрації політичних поглядів і симпатій; дотримання вимог стосовно обмежень щодо політичної діяльності, встановлених законом стосовно окремих категорій працівників МВС та Національної поліції; уникнення використання символіки політичних партій під час виконання працівниками МВС та Національної поліції своїх обов'язків; забезпечення прозорості у відносинах з особами, що виконують політичні функції; 6) відкритість та доступність інформації про діяльність працівників МВС та Національної поліції, крім випадків, визначених Конституцією та законами України; 7) добросовісне, чесне та професійне виконання працівниками МВС та Національної поліції своїх обов'язків, виявлення ініціативи і творчих здібностей; постійне підвищення рівня своєї професійної компетентності та удосконалення організації своєї діяльності; недопущення ухилення від прийняття рішень та відповідальність за свої дії та рішення.

Таким чином, керівник органів поліції повинен відповідати наступним узагальненим параметрам: 1) знання законодавства, яке регламентує діяльність Національної поліції, знання та досвід роботи з урахуванням специфіки посадових повноважень, прагнення до підвищення власного професійного рівня, уміння самостійно здобувати знання; 2) психологічна готовність до керівництва, спроможність максимально використати можливості підлеглих, індивідуальний підхід до підлеглих, вміння розподіляти службове навантаження; 3) вміння організувати роботу, спроможність реально оцінювати ситуацію, планувати, реалізувати заплановане та здійснювати ефективний контроль; 4) володіння навичками аналізу професійних проблем і завдань та пошуку шляхів вирішення, самостійність мислення, уміння чітко, зрозуміло і переконливо формулювати свої думки та ідеї; 5) уміння ефективно спілкуватися з керівництвом, колегами, підлеглими та громадянами, професійний такт, володіння основами конфліктології; 6) спроможність ефективно діяти і керувати як у штатних, так і в екстремальних ситуаціях, спроможність у разі нагальної потреби брати на себе додаткові завдання, готовність докладати зусиль для досягнення професійної мети; 7) патріотизм, самокритичність, чесність, почуття власної гідності, культура спілкування, тактовність, принциповість, неупередженість, відповідальність, прагнення дотримуватися норм професійної та службової етики, тощо.

Література

1. Дивак М. М. Шляхи вдосконалення форм управління якістю кадрового забезпечення Національної поліції в Україні. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1 (56). С. 175–181.
2. Бандурка О. М. Теорія і практика управління органами внутрішніх справ України: монографія. Харків: Основа, 2004. 780 с.
3. Конопльов В.В. Управлінські рішення в адміністративній діяльності органів внутрішніх справ: сутність та організаційно-правові питання підготовки і прийняття: монографія. Сімферополь: ХНУВС, ВДМВ «Таврія», 2006. 356 с.
4. Про Національну поліцію : Закон України від 02 липн. 2015 р. № 580 – VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 22.11.2019).

Пугачов І.

ПРАВА ЛЮДИНИ І ПРАВА ГРОМАДЯНИНА: ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК
ЧИ ВЗАЄМОВИКЛЮЧЕННЯ?..... 122

Романюк А. М.

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ГОЛОВНА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ
УКРАЇНИ..... 127

Ручка І. В.

ПРАВО ЛЮДИНИ НА
ПІДПРИЄМНИЦТВО..... 129

Свиридченкова Н. В.

ПРАВО НА ЕВТАНАЗИЮ: ЗА ЧИ ПРОТИ?..... 134

Тарасенко Л. Б.

ІДЕЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В НАУКОВОМУ СПАДКУ ВІТЧИЗНЯНИХ
МИСЛИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ ЯКІВА
КОЗЕЛЬСЬКОГО ТА СЕМЕНА ДЕСНИЦЬКОГО..... 137

Татаренко А. Л.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ІДЕЇ ПРАВ ЛЮДИНИ..... 142

Уткіна К. С.

ПРАВО НА ЖИТТЯ ЯК ПРИРОДНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ..... 146

Чулак Г. С.

ПОКОЛІННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ: ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ
КЛАСИФІКАЦІЇ..... 151

СЕКЦІЯ 3

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОПОРЯДКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИМИ ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Артюх І. О., Попов Д. С.

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ..... 155

Бляшенко О. О.

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ
КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ..... 159

Возіян В. А.

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧИХ З ПІДРОЗДІЛАМИ
БОРотьБИ З НЕЗАКОННИМ ОБІГОМ НАРКОТИКІВ НА
ПОЧАТКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ..... 162

Головін Д. В.

СПЕЦИФІКА ПРОТИДІЇ МАСОВИМ ЗАВОРУШЕННЯМ, ЩО
НЕСУТЬ ЗАГРОЗУ ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ЦІЛІСНОСТІ
УКРАЇНИ..... 166

Домброван Н. В.

МОДЕЛІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО УПРАВЛІННЯ ЩОДО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВНУТРІШНЬОЇ БЕЗПЕКИ У ЗАРУБІЖНИХ
КРАЇНАХ..... 170

Заволокіна В. А.

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ АВТОРИТЕТУ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ,
ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ, ОБ'ЄДНАНЬ
ГРОМАДЯН ТА ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЖУРНАЛІСТІВ: ОКРЕМІ
АСПЕКТИ..... 173

Ізбаш К. С.

УПРАВЛІНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ КЕРІВНИКІВ ОРГАНІВ
ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ..... 177

Кісенко В. П.

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОПЕРАТИВНИХ
ПІДРОЗДІЛІВ У ДОСУДОВОМУ РОЗСЛІДУВАННІ..... 181

Поліщук Д. Г.

ЗАПОБІГАННЯ СЕКСУАЛЬНОМУ НАСИЛЬСТВУ: ОКРЕМІ
АСПЕКТИ..... 185

Сароян Р. М., Пономарьова В. Р.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ В ЯКОСТІ ДОКАЗІВ
МАТЕРІАЛІВ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.. 188

Сільницький І. В.

ЩОДО ВАЖЛИВОСТІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА
ГРОМАДЯН НА ПРОФЕСІЙНУ ПРАВОВУ ДОПОМОГУ..... 190

Скуртул Я. А.

РОЛЬ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ У ЗАХИСТІ ТА
ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ДИТИНИ..... 193

Сокол Р. С.

ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ
РОЗСЛІДУВАННЯ НЕЗАКОННОГО ЗБУТУ ТОВАРІВ,
ПРЕДМЕТІВ І РЕЧОВИН, ЗАБОРОНЕНИХ ДО ОБІГУ..... 197

Тимошенко В. О.

СПЕЦИФІКА ПОДОЛАННЯ ПРОТИДІЇ РОЗСЛІДУВАННЮ
ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ ВИЩИМИ ПОСАДОВИМИ
ОСОБАМИ..... 202